

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: T. D. N.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupen Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou sídlem 602 00
Brno, Milady Horákové 13

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlím 140 21 Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2024 č. j. MV-200506-4/SO-2023, o vydání
zaměstnanecké karty

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 10. 2023 č. j. OAM-30124-14/ZM-2023, kterým byla podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 6. 2023, zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty, neboť pobyt žalobce není v zájmu České republiky a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

2. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Své odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odůvodnil podáním ze dne 23. 10. 2023, ve kterém vymezil své odvolací námítky pod body 1 a 2. Podle § 89 odst. 2 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., bylo povinností žalované přezkoumat rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozsahu těchto odvolacích námitek žalobce. Své úvahy a závěry pak žalovaná měla podle § 68 odst. 3 uvést v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná však takto nepostupovala. Obsah odvolacích námitek žalobce žalovaná pouze konstatovala na straně dvě napadeného rozhodnutí, avšak nikde v odůvodnění neuvedla, jak tyto námítky přezkoumala a jak se s nimi vypořádala. Vlastní úvahy a závěry žalované se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nachází na straně 4 a 5, avšak žalovaná zde v podstatě uvádí to stejné, co správní orgán I. stupně, aniž by přitom jakkoliv zohlednila a vypořádala odvolací námítky žalobce.
3. Závěry žalované jsou nepřezkoumatelné a neodpovídají skutečnému stavu věci, protože účel pobytu – studium žalobce nepřetržitě plní od svého příjezdu na území až do současnosti. Správním orgánům vytkl, že v rámci shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí neověřily u Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava, zda řádně studuje. Vysoká škola by totiž svojí odpovědí postavila najisto, zda žalobce plní účel pobytu nebo nikoli. Bez takového zjištění a ověření nemá správní orgán žádný podklad pro svoje tvrzení, že žalobce nenaplnuje účel svého pobytu na území. Zdůrazil, že stále studuje a plní tedy účel pobytu. Do České republiky přicestoval dne 20. 10. 2022 a o vydání zaměstnanecké karty požádal až dne 26. 4. 2023, když už si na život a studium v ČR zvykl a získal základy českého jazyka. K prokázání toho, že stále plní účel pobytu – studium, pak žalobce uvádí, že i správním orgánům obou stupňů je známo, že žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, jeho žádosti bylo vyhověno a platnost dlouhodobého pobytu za účelem studia byla prodloužena, jak ostatně vyplývá i z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Náklady studia si musí hradit sám, a proto je logické, že usiluje i o získání zaměstnanecké karty, aby si na studium v ČR, které by mělo trvat několik let, mohl vydělat. Zákon umožňuje, aby cizinec byl držitelem souběžně dvou i více různých povolení k dlouhodobému pobytu. K tomu odkázal na právní závěry uvedené v odst. 16. až 19 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 Azs 255/2018-24. O zaměstnaneckou kartu usiluje jednak proto, aby mohl pracovat a získat tak prostředky na studium a jednak proto, že pobyt v rámci zaměstnanecké karty je pro něj výhodnější i z hlediska ust. § 68 odst. 2 písm. d) bod 1 zákon č. 326/1999 Sb., protože po ukončení studia pravděpodobně bude chtít požádat o povolení k trvalému pobytu na území ČR a pobyt pouze na základě povolení k pobytu za účelem studia by se mu do zákonné lhůty 5 let nepřetržitého pobytu počítal pouze polovinou.
4. Žalobce namítal, že „Program klíčový a vědecký personál“, na které zde žalovaná odkazuje, ani usnesení vlády ČR č. 581/2019., kterým byl tento program schválen, nemají povahu obecně závazného právního předpisu. Samotný materiál označený jako „Program klíčový a vědecký personál“ ve svém úvodu uvádí, že jeho právní rámec tvoří usnesení vlády 581/2019, avšak neobsahuje odkaz na žádný zákon, k jehož provedení a v jehož mezích by tento program vláda byla oprávněna schvalovat ve smyslu čl. 78 Ústavy. Obecně závazný právní předpis může vláda navíc vydávat pouze ve formě nařízení vlády. Usnesení vlády č. 581/2019 ani „Program klíčový a vědecký personál“ ve formě nařízení vlády vydány nebyly. Žalobce k tomu odkazuje na právní názor vyjádření v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 56/2019-50, konkrétně na odst. 23. rozsudku, který řešil otázku

závažnosti usnesení vlády. Podle žalobce je možno tento právní názor vztáhnout i na usnesení vlády 581/2019 ze dne 26. 8. 2019 a na „Program klíčový a vědecký personál“. To je podstatné z toho důvodu, že žalovaná argumentuje tím, že vláda omezením objemu podávaných žádostí o zaměstnaneckou kartu na ZÚ ČR v Hanoji dala najevo, že má zájem na tom, aby do ČR z Vietnamu za účelem zaměstnání přicházeli pouze cizinci v rámci „Programu klíčový a vědecký personál“. Namítal, že takovým způsobem vláda pouhým svým usnesením nemůže zasahovat do práv a povinností jednotlivců, protože se nejedná o obecně závazný právní předpis.

5. Závěr, který žalovaná činí, tedy, že z nařízení vlády 220/2019 Sb. plyne, že v zájmu ČR není, aby na území ČR přicházeli občané Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce a mimo vládní programy, nemá v tomto nařízení žádnou oporu. Kvóta ve výši „0“, stanovená nařízením vlády 220/2019 Sb. pro „běžné“ zaměstnanecké karty podávané na ZÚ ČR v Hanoji nad rámec žádostí žadatelů zařazených do tzv. „Programu klíčový a vědecký personál“, je neutrální, protože se vztahuje na všechny cizince, kteří by chtěli na ZÚ ČR v Hanoji žádost o zaměstnaneckou kartu podat, bez ohledu na jejich státní příslušnost. To znamená, že na ZÚ ČR v Hanoji mimo tzv. „Programu klíčový a vědecký personál“ nemohou žádost o zaměstnaneckou kartu podat nejen občané Vietnamu, ale například ani občané USA, Austrálie, Japonska atd. Z nařízení vlády není zřejmý žádný legitimní cíl této kvóty, k jehož dosažení je kvóta přiměřená a nezbytná. Rozhodně z něj však neplyne, že by kvóta byla zaměřena vůči občanům Vietnamské socialistické republiky, jak dovozuje žalovaná. Že kvóta není zaměřena vůči občanům Vietnamské socialistické republiky vyplývá i z toho, že neomezuje občany Vietnamu při podávání žádostí na jiných zastupitelských úřadech ČR, pokud se nacházejí v zemi, která občanovi Vietnamu vydala pas nebo kde občan Vietnamu pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu.
6. Závěr žalované, že vláda ve svém nařízení 220/2019 Sb. dala najevo, že je zájem České republiky, aby z Vietnamu přicházeli do České republiky pouze ti cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích a pozicích s vysokou kvalifikací, je dle žalobce nepřezkoumatelný. Toto nařízení vlády totiž neuvádí, na základě jakých kritérií byly stanoveny kvóty pro jednotlivé zastupitelské úřady a jaký zájem nebo cíl vláda jednotlivými kvótami sleduje. Toto nařízení ani neuvádí, proč na řadě zastupitelských úřadů ČR je podle jeho § 2 odst. 2 možno podávat žádosti o zaměstnaneckou kartu bez omezení.
7. Žalované vytkl, že nemůže rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o zaměstnaneckou kartu postavit na údajné pasáži z důvodové zprávy k z.č. 176/2019 Sb., obsahující nekonkrétní tvrzení o nespécifikovaném bezpečnostním riziku spojeným s Vietnamem. Pokud tak žalovaná přesto rozhodla, bylo její povinností v odůvodnění napadeného rozhodnutí toto bezpečnostní riziko konkretizovat a popsat ve vztahu k žalobci, aby bylo zřejmé proč toto bezpečnostní riziko odůvodňuje závěr, že pobyt žalobce není v zájmu České republiky. Žalobce přitom zdůrazňuje, že na území ČR již oprávněně pobývá, žádost o pobyt za účelem studia podal na ZÚ ČR v Hanoji a v průběhu řízení o této žádosti bylo nepochybně ověřeno, že on osobně bezpečnostní riziko pro ČR nepředstavuje.
8. Není zřejmé z čeho v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. žalovaná dovozuje zájem či nezájem ČR na vstupu a pobytu některých cizinců za účelem výkonu zaměstnání. Nařízení vlády stanovuje pouze kvóty pro jednotlivé zastupitelské úřady bez ohledu na státní příslušnost cizinců. Podstatné však je, že se vztahuje pouze na cizince, kteří nedisponují pobyto-
vým

oprávněním na území ČR, nacházejí se mimo její území a jsou žádost povinni podat na ZÚ ČR v Hanoji. Žalobce svou žádost podala na území ČR, a proto se na něj nařízení vlády 220/2019 Sb. nevztahuje ani analogicky.

9. Žalobce dále namítal, že úprava ustanovení § 181b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. i kvóty stanovené nařízením vlády č. 220/2019 Sb. jsou protiústavní, protože umožňují bez jakýchkoliv zákonných kritérií zcela neprůhledně a libovolně omezovat žadatele o některá pobytová oprávnění ve výkonu jejich práva zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a to pouze na základě místa bydliště, které určuje místní příslušnost zastupitelského úřadu k osobnímu podání jejich žádosti podle § 169g zákona č. 326/1999 Sb. Česká právní úprava, na základě které žalovaná rozhodovala, rovněž odporuje požadavkům čl. 8 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. 12. 2011 (dále jen „Směrnice“) a bodům 29 a 31 Preambule této Směrnice. Dále neodpovídá čl. 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie a čl. 21 Listiny základních práv Evropské unie, protože nestanoví celkový počet (objem) žádostí o zaměstnaneckou kartu, kterým je možno vyhovět (počet vstupů), ale stanoví kvóty pro počet přijímaných žádostí bez přezkoumatelných kritérií pro některé zastupitelské úřady, aniž by však celkový počet vstupů omezovala, když pro mnoho zastupitelských úřadů žádné kvóty stanoveny nejsou (§ 2 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb.). Žadatelé jsou přitom diskriminováni na základě místa bydliště vzhledem k místní příslušnosti zastupitelských úřadů, která je stanovena v § 169g zákona č. 326/1999 Sb.
10. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Žalovaná především plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, č. j. MV-200506-4/SO-2023 ze dne 17. 1. 2024, s tím, že většina námitek uváděných v podané žalobě je obsahově shodná s námitkami uvedenými v odvolání, a ve zbylém uvádí následující. Komise nesouhlasí s tvrzením, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentuje přezkoumání a vypořádání odvolacích námitek. Komise se k nim vyjádřila komplexně v části III. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Komise k tomu doplnila, že poukaz žalobce na žádosti podávané občany Vietnamské socialistické republiky na zastupitelských úřadech třetích zemí je nedůvodný. V daném případě se totiž jedná o specifickou skupinu cizinců, kterým byl dle § 169g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. některým z těchto států vydán cestovní doklad, nebo mají ve třetí zemi povolen dlouhodobý či trvalý pobyt a oprávněně v něm pobývají nepřetržitě po dobu nejméně 2 let. Žalobce však do této specifické skupiny cizinců nepatří. Žalobce svou žádostí v zemi původu deklaroval, že se bude věnovat studiu konkrétního akreditovaného studijního programu, pro který nejprve musí absolvovat jazykový přípravný kurz. Tento zamýšlený účel žalobce nenaplnil a místo studia podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, kterou by však v zemi původu podat nemohl. Dle názoru Komise je tak v případě žalobce na místě uplatnit migrační omezení, vyplývající z právních předpisů, vztahující se na nekvalifikovanou pracovní sílu z Vietnamské socialistické republiky. Tato námitka žalobce naopak svědčí o tom, že postup správních orgánů není zaměřen na všechny občany Vietnamské socialistické republiky, nýbrž toliko na ty, kteří na území zamýšlejí vstoupit na základě žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji. Komise v tomto odkazuje na recentní rozsudek Krajského soudu v Plzni, č. j. 17 A 28/2023-42 ze dne 4. 12. 2023, kterým byl v totožném případě postup správních orgánů aprobován. K aplikaci ustanovení § 181b zákona č. 326/1999 Sb., nařízení vlády č. 220/2019 Sb. a k namítanému rozporu s právem Evropské unie, Komise odkazuje na recentní rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 60 A 12/2023-40 ze dne 4. 3. 2024 (konkrétně bod 24 a 25), kterým byl obdobný postup

správních orgánů aprobován. Komise konstatuje, že na základě žádosti žalobce podané na zastupitelském úřadu v Hanoji bylo žalobci vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za konkrétním účelem, tj. za účelem vysokoškolského studia. Nic mu nebrání tento účel v souladu s jím deklarovaným zájmem plnit i nadále. Komisi je z úřední činnosti správního orgánu I. stupně známo, že žalobce se v době od 24. 10. 2022 do 30. 6. 2023 a následně i v době od 1. 7. 2023 do 30. 6. 2024 na území České republiky účastnil a dále účastní programu Čestina pro cizince, jako odborné přípravy ke studiu akreditovaného studijního programu „Informatika v ekonomice“ (za tímto účelem mu byl rovněž prodloužen dlouhodobý pobyt s platností do 30. 6. 2024). Z uvedeného je zřejmé, že žalobce svůj původně zamýšlený účel vysokoškolského studia v akreditovaném studijním programu dosud nenaplnil. Komise uvádí, že v případě podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia nebylo konstatováno, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. Jsou-li však stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat záměr státu omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků, v daném případě z Vietnamské socialistické republiky, a akceptovat postup žalobce, a zjevně i dalších osob, které jednaly stejně a krátce po příjezdu na území podaly žádost o změnu účelu pobytu. Je zřejmé, že žalobce nenaplnil cíl zvýšit studiem svou kvalifikaci a tu následně uplatnit, ať již v zemi původu nebo v České republice. Pobyt žalobce nebyl „nežádoucí“ od počátku, stal se jím až poté, kdy projevil svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde právě „nežádoucí nekvalifikovanou práci“. Úmysl neplnit nadále povolený účel pobytu vyplývá právě z podané žádosti o zaměstnaneckou kartu. V případě pobytů za účelem studia nemá stát možnost omezit počet vstupů za tímto účelem stanovením kvót, nelze však připustit, aby se využití této skutečnosti stalo efektivním nástrojem eliminace kvót stanovených pro pracovní migraci. Diferenciace mezi jednotlivými druhy povolení k pobytu vyplývá jak ze zákona, tak především z účelu pobytu na území. Pokud byly nařízením vlády č. 220/2019 Sb. v souladu se zmocněním stanoveny maximální počty žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování, pak byl tento postup zvolen v souladu se zákonem. V případě rozhodování o žádosti jsou zvažovány všechny okolnosti. Odůvodněné změny účelu pobytu jsou běžně povolovány. Žalobce náhlou změnu účelu pobytu ničím specifickým neodůvodnil. Pobyt za účelem studia je povolován na určité časové období, a pokud cizinec ve studiu nadále nepokračuje, předpokládá se jeho návrat do země původu. Komise je proto toho názoru, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy.

11. Krajský soud na základě řádně a včas podané žaloby v souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
12. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo na území České republiky vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 24. 10. 2022 do 30. 6. 2023, které bylo dále prodlouženo s platností od 1. 7. 2023 do 30. 6. 2024, a to za účelem absolvování přípravného kurzu jazyka českého organizovaného veřejnou vysokou školou, a to k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Jednalo se konkrétně o přípravný jazykový kurz organizovaný Institutem jazyků Vysoké školy báňské

– Technické univerzity Ostrava, a to za účelem přípravy ke studiu akreditovaného bakalářského studijního programu „Informatika v ekonomice“ na VŠB – TUO. Časově měl kurz probíhat v rozsahu 20 hodin týdně. Na území České republiky žalobce přicestoval 20. 10. 2022. Dne 26. 4. 2023 podal žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., k zaměstnavateli NAILS CENTER LUXURY s.r.o. na pracovní pozici manikér/pedikér (CZ ISCO 51422), s měsíční mzdou ve výši 20 000 Kč, s místem výkonu práce Ostrava – Opava, č. volného pracovního místa 26 684 060 771 v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty.

13. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 10. 10. 2023 č. j. OAM-30124-14/ZM-2023 žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítl podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2023, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že účastník řízení žádost o vydání zaměstnanecké karty podal po svém příjezdu do České republiky, přestože deklarovaným účelem jeho pobytu bylo studium akreditovaného studijního programu „Informatika v ekonomice“ na Vysoké škole báňské – Technické univerzitě Ostrava. Studium tohoto akreditovaného programu vysoké školy nezahájil. Žádost o pobyt za účelem studia podal u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji. U tohoto úřadu však není možné v současné době podat žádost o vydání zaměstnanecké karty. Tato možnost je pouze v rámci vládního programu „Klíčový a vědecký personál“, a to v celkovém maximálním počtu 200 žádostí ročně. Vláda České republiky v souladu se zmocněním zakotveným v § 181b zákona č. 326/1999 Sb. stanovila nařízením č. 220/2019 Sb. maximální počty žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování, přičemž na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji je možno podat 200 žádostí ročně v rámci programu. Základním předpokladem pro zařazení cizince do programu je výkon práce specialisty, manažera nebo pracovníka v pozici statutárních orgánů a pro nově najaté zaměstnance v třídách 1-3 klasifikace zaměstnání CZ-ISCO v oblasti výroby, služeb nebo ve veřejném sektoru. Uvedené nařízení vlády vyjadřuje zájem na tom, aby z Vietnamské socialistické republiky přicházeli na území České republiky za účelem zaměstnání pouze cizinci, kteří mají pracovat na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci. Účastník řízení podal svou žádost o vydání zaměstnanecké karty na území České republiky, a to na pozici pomocná síla v kuchyni, která není kvalifikovaným povoláním ve smyslu citovaného programu. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že jsou důvody pro zamítnutí žádosti účastníka řízení o vydání zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. Tento svůj závěr odůvodnil tím, že z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. plyne, že Česká republika nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce, přičemž tento nezájem trvá i v případě, že o vydání zaměstnanecké karty je žádáno cizincem, který byl na území přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil. Pobytové oprávnění za účelem studia není cizinci vydáváno proto, aby na území České republiky teprve zvažoval, zda bude skutečně studovat či se zabývat jinou činností, ale proto, aby studiem vzdělání v příslušném oboru získal. Správní orgán I. stupně v této souvislosti odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33. Rozhodnutí bylo zmocněné zástupkyní účastníka řízení doručeno prostřednictvím datové schránky dne 21. 9. 2023. Proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, o němž žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím.

14. Podle ust. § 46 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2023, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).
15. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizince neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
16. Krajský soud předně nesouhlasí s žalobními námitkami žalobce stran nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Především je nutné zdůraznit, že předmětem přezkumu v projednávané věci není rozhodnutí o povolení vstupu a pobytu na území České republiky, nýbrž rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty. V otázce požadavků na kvalitu odůvodnění správního rozhodnutí soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 58/2005-65, v němž Nejvyšší správní soud kromě jiného konstatoval, že z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné patrné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, konec citace. Jinými slovy z rozhodnutí správního orgánu musí plynout, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3441/11), konec citace. Dle názoru soudu namítanou vadou nepřezkoumatelnosti a vadou spočívající v neúplně zjištěném skutkovém stavu rozhodnutí správních orgánů postiženo není. V této souvislosti je třeba také zdůraznit, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalované tvoří nedílný celek. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, jaký závěr o skutkovém stavu učinily, jak uvažily o pro věc podstatných skutečnostech, k jakým právním závěrům dospěly a proč nepovažují argumentaci žalobce za správnou. Námitce žalobce, že rozhodnutí je nesrozumitelné, nelze přisvědčit.
17. V posuzované věci je nutno vyjít ze zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu uděleného za účelem studia s platností od 3. 10. 2022 do 30. 6. 2023, které bylo dále prodlouženo s platností od 1. 7. 2023 do 30. 6. 2024, konkrétně jako student přípravného kurzu českého jazyka organizovaného Institutem jazyků Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava, za účelem přípravy ke studiu akreditovaného bakalářského studijního programu „Informatika v ekonomice“. Na území České republiky přicestoval 20. 10. 2022. Dále je ve věci podstatné, že 26. 4. 2023, tedy nedlouho po svém příjezdu na území České republiky, a soud souhlasí se správními orgány, že v každém případě ještě předtím, než vůbec mohl alespoň částečně naplnit účel svého pobytu na území, žalobce požádal o vydání zaměstnanecké karty z důvodu uvedeného v § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., k zaměstnavateli NAILS CENTER LUXURY s.r.o. na pracovní pozici manikér/pedikér. Soud sdílí názor správních orgánů, že o vydání zaměstnanecké karty tedy požádal, aniž by stihl alespoň zahájit studium akreditovaného studijního programu vysoké školy.

18. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, musí být skutečně naplněn. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 Azs 86/2017-33 uvedl, že zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jim deklarovanému účelu náležitě využívat. Právě pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno, konec citace. Z judikatury se rovněž podává, že u případů, kdy cizinec pobývá na území ČR za účelem studia, je třeba přísně trvat na tom, aby hlavním účelem pobytu bylo vskutku studium a aby aktivity jiné (podnikání, závislá činnost, jiná výdělečná činnost či prosté pobývání na území a žití např. z úspor či ze zahraničních příjmů), byly pouze doplňkem skutečného a vážně míněného studia. Studium zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání a jiné).
19. Z citovaného § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců plyne, že ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f) téhož zákona (o tuto výjimku se v dané věci nejedná). Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, který správní orgány na danou věc správně aplikovaly, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Soud sdílí závěry správních orgánů, že zaměstnaneckou kartu, která je zvláštním typem pobytového oprávnění, upraveným v § 42g zákona o pobytu cizinců, nebylo možno žalobci vydat, neboť pobyt žalobce na území podle tohoto zvláštního typu pobytového oprávnění není v zájmu České republiky. Tomuto závěru správních orgánů nelze nic vytknout.
20. Co se týká pojmu „zájem České republiky“, pak ten správní orgány vyložily v souladu se soudní judikaturou. Vláda České republiky jako vrcholný orgán moci výkonné v České republice (článek 76 odst. 1 Ústavy) přijetím nařízení č. 220/2019 Sb., jednoznačně vyjádřila, jaký je zájem České republiky na přijímání cizinců za účelem výkonu ekonomické činnosti z určitých oblastí či zemí. Projevem principu svrchovanosti státu (článek 1 odst. 1 Ústavy) je i možnost regulovat migraci a rozhodování státu o tom, kteří cizinci mohou vstupovat na jeho území. Žádostí o vydání zaměstnanecké karty usiluje cizinec v zahraničí o vydání pobytového titulu (viz např. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 2/2019-54, č. j. 9 Azs 74/2019-31, bod 20).
21. V daných souvislostech je nutno připomenout, že ústavností citovaného podzákonného právního předpisu – nařízení vlády č. 220/2019 Sb., se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 4 Azs 14/2022-34, na který soud odkazuje. Nejvyšší správní soud kromě jiného v uvedeném rozsudku dospěl také k závěru, že nastavení kvót v předmětném nařízení vůči státním příslušníkům Vietnamu nelze považovat za nezákonnou diskriminaci a zdůraznil také, že oprávnění k úpravě podmínek vstupu na území a přístupu na tuzemský pracovní trh vyplývá ze suverenity České republiky, kdy Česká republika má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb (viz rozsudek NSS č. j. 10 Azs 153/2016-52). V rozsudku č. j. 4 Azs 14/2022-34 Nejvyšší správní soud učinil závěr, že není diskriminační, pokud stát odlišně upravuje právo žádat o určitý typ pobytového oprávnění osobám disponujícím určitou kvalifikací.

22. Dle názoru soudu za situace, kdy z nařízení vlády č. 220/2019 Sb., plyne, že Česká republika nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované či nízko kvalifikované práce (a soud souhlasí se správními orgány, že k výkonu práce pomocného kuchaře není třeba v podstatě žádného než možná základního vzdělání, tedy žalobce žádal o vydání zaměstnanecké karty pro výkon nekvalifikované práce), nelze závěru správních orgánů, že pobyt žalobce na území na základě zaměstnanecké karty pro výkon nekvalifikované práce, není v zájmu České republiky, nic vytknout. Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 4 Azs 14/2022-34 v daných souvislostech uvedl, že umožňuje-li článek 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie členským státům stanovit objem vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících ze třetích zemí na jejich území s cílem hledat tam práci jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné, tedy stanovit pro počet vstupů hmotněprávní limity, tím spíše členským státům umožňuje omezit počet žádostí představujících jejich procesní odraz. Tomu ostatně odpovídá též článek 8 odst. 3 Směrnice 2011/98/EU. Právní úprava zaměstnaneckých karet v zákoně o pobytu cizinců je důsledkem transpozice citované směrnice.
23. K žalobní námitce žalobce, že úprava ust. § 181b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., i kvóty stanovené Nařízením vlády č. 220/2019 Sb., jsou protiústavní, soud odkazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 61 A 21/2023-42 a souhlasí s tam vysloveným závěrem, že cílem zakotvení § 181b zákona o pobytu cizinců má být regulace zahraniční poptávky, ekonomické migrace a reakce na personální kapacitu zastupitelských úřadů přijímaných žádostí o pobytová oprávnění, přičemž stanovení kvót na zaměstnanecké karty prostřednictvím nařízení č. 220/2019 Sb., je s tímto cílem zcela v souladu. Jak výše uvedeno členské státy mají právo určit si počet přijímaných cizích státních příslušníků ze třetích zemí. V daných souvislostech soud opětovně odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v již citovaném rozsudku č. j. 4 Azs 14/2022-34. V příloze č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb., je maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období jednoho roku podat na zastupitelském úřadu, celkem 200 žádostí, a to výlučně v rámci Programu „Vysoce kvalifikovaný zaměstnanec nebo klíčový a vědecký personál“. Požádal-li by žalobce na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji o zaměstnaneckou kartu k výkonu předmětné nekvalifikované práce, nemohlo by jeho žádosti být vyhověno.
24. Soud se z výše uvedených důvodů neztotožnil s námitkami žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nesprávné a nepřezkoumatelné. Naopak správní orgány řádně zjistily skutkový stav a zaujaly závěry, s nimiž se soud ztotožňuje a tyto řádně odůvodnil. Soud proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
25. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.07.2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně